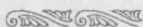

novanje in molil tam kleče, dokler ni bil ves obred končan; — potlej je pa še duhovnika spremil do hišnih duri. —

Ko se je začel ljuti boj na višini pri Kustoci, je poslal vojskovodja nadvojvoda Albreht po duhovnika, in ta je moral prej blagosloviti vrle vojnike, ki so med tem po predpisih skazali čast Najsvetejšemu, in šele potem, ko je vsemogočni Gospod vojskinih trum blagoslovil junaške Avstrijce, jih je poslal poveljnik v boj in si z njimi priboril toli slavno zmago.

Zmagalec pri Kustoci se ni sramoval vzeti rožnega venca v roke in ga pobožno moliti med vsem ljudstvom. V tem prelepem molitveniku katoliškega kristjana je iskal in tudi našel moči, tolažbe in miru; rožni venec je bil njegov vedni spremljevalec, zlasti v boj in vsakokrat tudi v zmago!

Po pravici se torej reče o njem, da je bil junak z mečem in rožnim vencem!

Krizantema.

Legenda.

Prijazno in prijetno je živela sveta družina v svoji ubožni hišici tam v Nazaretu. Sveti Jožef je pridno tesaril, Mati božja je gospodinjala, sveto Dete je pa razveseljevalo Marijo in Jožefa. Mali Jezusček se je kaj rad igral na trati pred hišico. Sveti Jožef in Marija pa nista imela vedno časa, da bi pazila na nebeško Dete.

Zato je prosila mati Marija sosedovega pridnega Božidara, ki je bil leto dni starejši kot Jezusček, da se je hodil igrat z Detetom na trato in je varoval malega Zveličarja. Božidar je bil kaj priden in pobožen deček in je z velikim veseljem delal družbo božjemu Sinu. Nebeško Dete je pa tudi ljubilo dobrega dečka in se radostno igralo z njim.

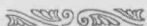
Božidar je imel doma golobčke in nekega dne jih je prinesel Jezusčku v dar. Jezusček se je razveselil daru in njegovo srce se je še bolj oklenilo Božidara in se vedno razveselilo, ko je prišel dobri deček.

Božidar pa je zbolel in umrl. Bridkostno je žalovala božja Mati za pobožnim otrokom in tudi božje Dete je težko pogrešalo svojega milega prijateljčka.

Nekoč pa je šel Jezusček z Marijo iz Nazareta. Pot ju je peljala mimo Božidarovega groba. Ko sta prišla do groba dobrega otroka, sta obstala.

Nebeško Dete je stopilo h grobu malega prijatelja. V srce se mu je zasmilil dobri, pobožni deček, ki je v cvetu svojih otroških let moral umreti. Božji Sinek se je razjokal. In njegove solze so padle poleg malega groba. In glej! Iz božjih solza so vzklikele prekrasne cvetke in nagnile žalostno svoje nedolžno-bele glavice. — Bile so to prve krizanteme...

O krizanteme, ve priče Jezusčkovih solzic, ve priče žalosti božjega Deteta, tudi mi smo vas posadili na grobove svojih dragih. Tudi naše solze ste videle, tudi naše vzdihne čule. Pripovedujte o naših solzah, o naši srčni žalosti našim dragim v grob. Pripovedujte pa tudi, da se je iz naših src dvignila vroča molitev do božjega Srca za tiste, ki snivajo v hladnem grobu. Nismo jih pozabili, posebno danes so nam stopili jasno pred oči, posebno danes — vernih duš dan... J. S.-lič.

Zvestoba mladega junaka.

Kakor lani in letos, enako je bila tudi pred sto leti velika vojna med Avstrijci in Francozi, ko je bil Napoleon cesar francoski. Francozi so prodirali proti Dunaju. Armadni oddelek je imel nalogo, da poizveduje in pripravlja pot glavni armadi. Nenadno pride ta oddelek do velikega gozda, kjer je bilo veliko raznih potov. Nihče ni vedel za pravo pot.

Le en deček je bil tam, ki je dobro poznal pot skoz dolgi gosti gozd. Večkrat jo je bil že prehodil.

Poveljujoči častnik prosi dečka, naj jim bo kažipot in voditelj. Toda deček se odločno brani: »To bi bilo greh, izdajstvo domovine.« Častnik pa mu nujno prigovarja in mu ponuja mnogo svetlih cekinov. A deček ostane stanovit.